

Das Lied von der Glocke

med to ældre danske gendigtninger

samt nogle få bemærkninger.

Friedrich Schiller (1759-1805)

Das Lied von der Glocke (1799)¹

Vivos voco.

Mortuos plango.

Fulgura frango.

Fest gemauert in der Erden

Steht die Form, aus Lehm gebrannt.

Heute muß die Glocke werden,

Frisch, Gesellen, seid zur Hand.

Von der Stirne heiß

Rinnen muß der Schweiß,

J.N. Schow (1779-1831)

Klokkesangen (1820)²

Vivos voco.

Mortuos plango.

Fulgura frango.

Levende jeg kalder.

Over Døde jeg klager.

Lynet jeg bryder.

Mesteren

Trofast muret ned i Jorde

Stander Formen, bygt af Leer;

Støbt i Dag maa Klokken vorde;

Hurtig, Svende! skynder Jer!

Stridt fra Panden heed

Maa nedrinde Sved,

Frederik Schaldemose (1783-1853)

Sangen om Klokken (1842)³

Vivos voco.

Mortuos plango.

Fulgura frango.

Haand paa Værket, vakkre Svende!

Fast i Jorden Formen staaer;

Froe vi skulle snart erkjende

Hvad vor Kunst og Kraft formaaer.

Naar af Panden heed

Sveden strømmer ned,

Soll das Werk den Meister loben,
Doch der Segen kommt von oben.

Skal sin Mester Værket ære;
Himlens Bistand med os være.

Kommer Lønnen for vor Møie:
Held og Lykke fra det Høie.

Chor

Zum Werke, das wir ernst bereiten,
Geziemt sich wohl ein ernstes Wort;
Wenn gute Reden sie begleiten,
Dann fließt die Arbeit munter fort.
So laßt uns jetzt mit Fleiß betrachten,
Was durch die schwache Kraft entspringt,
Den schlechten Mann muß man verachten,
Der nie bedacht, was er vollbringt.
Das ists ja, was den Menschen zieret,
Und dazu ward ihm der Verstand,
Daß er im innern Herzen spüret,
Was er erschafft mit seiner Hand.

Den Idræt, som vi foretage,
Et Alvorsord vil anstaae vel;
Naar sunde Taler den ledsage,
Arbeides fort med munter Sjæl.
Saa lad os da med Flid betragte,
Hvad svage Evne kan formaae;
Den slette Mand maa man foragte,
Som handler uden at forstaae.
Det er det, hvilket Manden pryder,
Og dertil gaves ham Forstand,
At i hans Indre dybt gjenlyder,
Hvad med sin Haand han skabe kan.

Til det, med Alvor vi berede,
Et Alvorsord sig sømmer vel;
Naar Talen smukt kan Daaden lede,
Vil Værket skride frem med Held.
Thi lader os med Flid betragte
Hvad Stort den svage Kunst formaaer!
Den sløve Sjæl man maa foragte,
Der ei sit Arbeids Iid forstaaer.
Det er det jo, der Manden pryder,
Og dertil fik han Viid og Aand,
At i hans Indre klart det lyder
Hvad selv han skaber med sin Haand.

Mesteren

Nehmet Holz vom Fichtenstamme,
Doch recht trocken laßt es sein,
Daß die eingepreßte Flamme
Schlage zu dem Schwalch hinein.
Kocht des Kupfers Brei,

Tager Træ af Fyrrestammer;
Dog ret tørt det være maa,
At de sammentrængte Flammer
Gjennem Ovnens Aabning slaee.
Kobb'ret koges maa,

Tager Ved af Fyrrens Stamme;
Dog ret tørt det være maa,
At den sammenpræste Flamme
Ind til Formens Bug kan slaee.
Massen koger hvid.

Schnell das Zinn herbei,
Daß die zähe Glockenspeise
Fließe nach der rechten Weise.

Kaster Tin der paa,
At det Klokke-Malm, vi syde,
Paa den rette Viis kan flyde.

Hurtigt Tinnethid,
At tilhobe det kan syde,
Og den seige Malm maa flyde.

Was in des Dammes tiefer Grube
Die Hand mit Feuers Hülfe baut,
Hoch auf des Turmes Glockenstube
Da wird es von uns zeugen laut.
Noch dauern wirds in späten Tagen
Und rühren vieler Menschen Ohr
Und wird mit dem Betrübten klagen
Und stimmen zu der Andacht Chor.
Was unten tief dem Erdensohne
Das wechselnde Verhängnis bringt,
Das schlägt an die metallne Krone,
Die es erbaulich weiterklingt.

Chor

Hvad vore Hænder kan udvirke
I Grubens Dyb ved Hjælp af Iid,
Det Klokken i den høie Kirke
Lydt os til Roes forkynde vil.
Det vare vil til sidste Dage
Og røre mangen Sjæl paa Jord,
Det vil med den Betrængte klage
Og stemme til Andagts Chor.
Hvad Kaar en Jordens Søn skal have
Af Skjæbnens Vexelspil tilført,
I paa metalne Krone grave,
At høitidsfuldt det rundt blier hørt.

Hvad Haanden dybt i Grubens Indre,
Ved Ildens Hjælp har bygt med Flid,
Det skal med mægtig Klang erindre
Fra Taarnet om vor fromme Iid.
Det tone skal til fjærne Dage,
Og røre mangt er jordiskt Bryst;
Med den Forsagte skal det klage,
Og blande sig med Andagts Røst.
Hvad Skjæbnens dunkle Vexel bringer
Paa skjulte Veie Støvets Søn,
Det slaaer mod Malmets Krands og klinger
Igjen herved med stærke Døn.

Weiße Blasen seh ich springen,
Wohl! die Massen sind im Fluß.
Laßts mit Aschensalz durchdringen,
Das befördert schnell den Guß.

Mesteren

Hvide Blærer seer jeg springe,
Snart vor Masse flyde maae;
Askesalt I hid mig bringe,
Rask vor Støbning da skal gaae.

Hvide Bobler seer jeg springe,
Herligt Malmen smelter alt;
Til at flyde snart vi tvinge
Masserne med Askesalt.

Auch von Schaume rein
 Muß die Mischung sein,
 Daß vom reinlichen Metalle
 Rein und voll die Stimme schalle.

Skummet ovenpaa
 Bort fra Malmet maa,
 At fra det Metal, vi mænge,
 Reent og klart sig Stemmer trænge.

Klar skal Mosen staae;
 Intet Skum derpaa,
 At den rene Lyd vort Øre
 Af et reent Metal maa høre.

Denn mit der Freude Feierklänge
 Begrüßt sie das geliebte Kind
 Auf seines Lebens erstem Gange,
 Den es in Schlafes Arm beginnt;
 Ihm ruhen noch im Zeitenschoße
 Die schwarzen und die heitern Lose,
 Der Mutterliebe zarte Sorgen
 Bewachen seinen goldnen Morgen. –
 Die Jahre fliehen pfeilgeschwind.

Een Stemme

Thi festlig klinger det til Glæde,
 Og hilser det nyfødte Noer,
 Naar det i Søvnens Arm mon træde
 Den første Vandring paa vor Jord.
 End dybt bag Tidens Slør det hviler,
 Om Skiebnen truer eller smiler,
 Og Moderømhed bar Omsorgen
 For det i Livets første Morgen —
 Med Pilens Fart henile Aar.

Thi med sin glade Høitidssang
 Det hilser mildt den kjære Spæde,
 Ledsager fro hans første Gang
 Fra Intets Slum til Livets Glæde.
 Bag Tidens Slør hans Skjæbne staaer;
 Ei Glæden kjender han, ei Sorgen,
 Og ængstligt Moderhertet slaaer,
 Bevogtende hans gyldne Morgen.
 Med Pilens Fart bortflye igjen

Vom Mädchen reißt sich stolz der Knabe,
 Er stürmt ins Leben wild hinaus,
 Durchmißt die Welt am Wanderstabe.
 Fremd kehrt er heim ins Vaterhaus,
 Und herrlich, in der Jugend Prangen,
 Wie ein Gebild aus Himmelshöhn,

Een anden Stemme

Hos Piger stolten Dreng ei hviler,
 Han stormer vildt i Længslen hen,
 Med Stav i Haand om Jorden iler,
 Og vender fremmed hjem igjen,
 Og herlig, som fra Himlens Høie
 Et Billed i sin fagre Vaar,

Hans skyldfrie Barndoms glade Dage,
 I Verdens Larm han styrter hen,
 Og fremmed vender han tilbage.
 Men herlig staaer, i Ungdoms Pragt,
 Et Englebilled fra det Høie,
 Med tugtigt Blik, med Uskylds Magt,

Mit züchtigen, verschämten Wangen
 Sieht er die Jungfrau vor sich stehn.
 Da faßt ein namenloses Sehnen
 Des Jünglings Herz, er irrt allein,
 Aus seinen Augen brechen Tränen,
 Er flieht der Brüder wilden Reihn.
 Errötend folgt er ihren Spuren
 Und ist von ihrem Gruß beglückt,
 Das Schönste sucht er auf den Fluren,
 Womit er seine Liebe schmückt.

O! zarte Sehnsucht, süßes Hoffen,
 Der ersten Liebe goldne Zeit,
 Das Auge sieht den Himmel offen,
 Es schwelgt das Herz in Seligkeit.
 O! daß sie ewig grünen bliebe,
 Die schöne Zeit der jungen Liebe!

Wie sich schon die Pfeifen bräunen!
 Dieses Stäbchen tauch ich ein,
 Sehn wirs überglast erscheinen,

Med blysoomt og undseeligt Øie
 Han Pigen seer, som for ham staaer.
 Navnløse Længsler gjennemtrænge
 Den ynglings Barm; han Omgang skyer;
 I Øiet klare Taarer hænge,
 Og Brødres vilde Sværm han flyer.
 Saa bly paa hendes Vei han træder,
 Lyksaliggjort ved hendes Smiil,
 Og Markens Skjønneste opleder,
 Hvormed sit Alt han pryde vil.

To Stemmer

Du ømme Længsel, søde Haaben,
 Da Salighed er Hjertets Slag,
 Og Øiet skuer Himlen aaben,
 Paa ungen Elskovs første Dag.
 O! at den grønnes evig blid
 Den unge Elskovs Blomstertid!

Mesteren

See hvor Piberne alt mørkne!
 Denne Stav jeg dypper ned;
 Sees det da glasseert at størkne,

Den hulde Jomfrue for hans Øie.
 [vers mangler]
 En navnløs Vemod griber da
 Hans Sjæl og tusind Længsler vækker;
 Med vaade Blik han flygter fra
 Hans muntre Brødres vilde Rækker;
 I hendes Spor han troligt gaaer,
 Et Smiil for ham er Livets Lykke;
 Den bedste Blomst, i Engen staaer,
 Han plukker, hendes Barm at smykke.

O, milde Haab! O Kjærlighed!
 O, vore første søde Drømme,
 Da i et Hav af Salighed
 De glædedrukne Hjerter svømme!
 O, hvi bortile I saa fage,
 Den unge Elskovs gyldne Dage!

Hvor de brune Piber gløde!
 Rækker mig en Prøvestok!
 Naar den dækkes af den røde

Wirds zum Gusse zeitig sein.
 Jetzt, Gesellen, frisch!
 Prüft mir das Gemisch,
 Ob das Spröde mit dem Weichen
 Sich vereint zum guten Zeichen.

Er det godt at støbe med.
 Rask, hver Svend i Hu!
 Prøv vor Blanding nu,
 Om det Skjøre med det Bløde
 Blander sig i heldigt Møde.

Hud af Glas er Massen nok.
 Stokken op igjen!
 Troligt viser den
 Om det blander sig derinde
 Smukt det Haarde med det Linde.

Een Stemme

Denn wo das Strengte mit dem Zarten,
 Wo Starkes sich und Mildes paarten,
 Da gibt es einen guten Klang.
 Drum prüfe, wer sich ewig bindet,
 Ob sich das Herz zum Herzen findet!
 Der Wahn ist kurz, die Reu ist lang.
 Lieblich in der Bräute Locken
 Spielt der jungfräuliche Kranz,
 Wenn die hellen Kirchenglocken
 Laden zu des Festes Glanz.
 Ach! des Lebens schönste Feier
 Endigt auch den Lebensmai,
 Mit dem Gürtel, mit dem Schleier
 Reißt der schöne Wahn entzwei.

Der, hvor det Ømme med det Strengte,
 Hvor Stærkt og Mildt sig sammenmænge,
 Der giver det en herlig Klang.
 Thi prøve, hvo sig evigt binder,
 Om Hierte han til Hierte finder!
 Kort Drømmen er, men Anger lang.
 Yndigen i Brudens Lokker
 Snoes jomfruelige Krands,
 Naar de muntre Kirkeklokker
 Kime høit til Festens Glands.
 Ak! den bedste Fest, os gives,
 Ender ogsaa Livets Vaar;
 Med det Slør som sønderrives.
 Plat den skønne Drøm forgaaer.

Thi hvor det Milde med det Strænge,
 Hvor Haardt med Blødt sig monne mænge,
 Der giver det den rette Klang.
 Thi prøve hvo sig evigt binder,
 Om Hjertet Vei til Hjertet finder;
 Vor Ruus er kort, vor Anger lang.
 Yndigt snoer om Brudens Lokker
 Sig den friske Jomfruekrands,
 Naar de klare Tempelklokker
 Kalde lydt til Festens Glands;
 Men den skjønnne Dag bortkalder
 Ogsaa Livets skjønnne Vaar;
 Bæltet løses, Sløret falder,
 Og den søde Drøm forgaaer.

En anden Stemme

Die Leidenschaft flieht!	Er Lidenskab Tant,	Snart Lysterne isne;
Die Liebe muß bleiben,	Maa Kjerlighed blive;	Dog Venskab maa blive;
Die Blume verblüht,	Kun Blomsten forsvandt,	Og Blomsterne visne,
Die Frucht muß treiben.	For Frugt at give.	Og Frugterne drive,
Der Mann muß hinaus	Men Manden maa ud	Da styrter han ind
Ins feindliche Leben,	I fiendtlige Skare,	I Syslernes Larme,
Muß wirken und streben	Maa samle og spare	Blandt Kummer og Harme,
[tilføjet vers]	[tilføjet vers]	Med sorrigfuldt Sind;
Und pflanzen und schaffen,	Og plante, opfinde;	Maa søge og lede,
Erlisten, erraffen,	Udgrunde og vinde,	Maa stræbe og svede;
Muß wetten und wagen,	Sig tumle og plage	Vil vove og vinde,
Das Glück zu erjagen.	For Held at opjage.	For Lykken at finde,
Da strömet herbei die unendliche Gabe,	Da indstrømmer Rigdom til ham uden Lige,	Og til ham strømmer Velsignelsens Fylde,
Es füllt sich der Speicher mit köstlicher Habe,	De herligste Skatte fra Laderne kige,	Og Rigdom opdynges paa Loft og paa Hylde,
Die Räume wachsen, es dehnt sich das Haus.	Hans Pladse voxe, hans Huus vides ud.	Og snævert ham tykkes det fædrene Huus.
Und drinnen waltet	Og inde færdes	Da raader derinde
Die züchtige Hausfrau,	Den tugtige Huustro	Den huuslige Qvinde,
Die Mutter der Kinder,	Hun, Børnenes Moder,	[vers mangler]
Und herrschet weise	Forstandigt regjerer	Og sysler med Lyst.
Im häuslichen Kreise,	Den huuslige Cirkel;	Snart Pigen hun lærer,
Und lehret die Mädchen	Hun Pigerne lærer	Snart Dyden hun nærer
Und wehret den Knaben,	Og Drengene aver	I Ynglingens Bryst.
Und reget ohn Ende	Og Alting vender	Det Bedste hun søger

Die fleißigen Hände,	Med dristige Hænder.	Med ængstelig Flid,
Und mehr den Gewinn	Den ordnende Sands	Og Godset forøger
Mit ordnendem Sinn.	Gi'er Huset sin Glands;	Med ordnende Iid,
Und füllet mit Schätzen die duftenden Laden,	Hun Skatte henlægger paa duftende Hylder,	Og tænker alene hvad Huset kan baade,
Und dreht um die schnurrende Spindel den Faden,	Og Tenen med fineste Traade hun fylder,	Og dreier om Tenen de snurrende Traade,
Und sammelt im reinlich geglätteten Schrein	Og nette polerede Skrin sanker fuld,	Og samler med Flid i det glindsende Skriin
Die schimmernde Wolle, den schneeigten Lein,	Af sneehvide Linned og glindsende Uld,	Den snehvide Uld og den skinnende Liin;
Und füget zum Guten den Glanz und den Schimmer,	Og indvortes Virken giver udvortes Glimmer	Og stedse forstaaer hun, den huuslige Qvinde,
Und ruhet nimmer.	Og færdes immer.	Det Yndiges Krands om det Gode at vinde.

Fire Stemmer

Und der Vater mit frohem Blick	Og hver Fader med freidig Siæl,	Men med Glæden i Hjertet staaer
Von des Hauses weitschauendem Giebel	Ud fra Husets vidtøinede Mønning	Manden og overtæller sin Lykke;
Überzählet sein blühend Glück,	Overregner sit lyse Held;	Og saa vidt, som hans Øie naaer,
Siehet der Pfoften ragende Bäume	Tæller, hvormange Vægge der ere,	Skuer han Huse, som Rigdom opfylder,
Und der Scheunen gefüllte Räume	Seer den Overflod, Bjelkerne bære,	Skuer han Træer, som Høsten forgylder,
Und die Speicher, vom Segen gebogen,	Og hans Lofts de velsignede Dynger,	Bugnende Lofter og Lader, som dølge
Und des Kornes bewegte Wogen,	Hvoraf det under Kastningen gynger.	Himlens Velsignelse, Agre som Bølge;
Rühmt sich mit stolzem Mund:	Roser sig stolt i Mund:	Og han raaber med pralende Mund:
Fest, wie der Erde Grund,	»Stadig som Jordens Grund	»Fast, som Jordens evige Grund,
Gegen des Unglücks Macht	Mod hver en Modgangs Magt	Staaer mod Ulykkens Magt
Steht mir des Hauses Pracht!	Stander mit Huses Pragt!«	Nu mit Huses Pragt!«

Flere Stemmer

Doch mit des Geschickes Mächten
Ist kein ewger Bund zu flechten,
Und das Unglück schreitet schnell.

Dog der er mod Skjæbnens Magter
Ingen evigfaste Pagter,
Og et Uheld kommer brat.

Men et evigt Forbund foragter
Med de Død'lige Skjæbnens Magter,
Og med Hast skrider Ulykken frem.

Mesteren

Wohl! Nun kann der Guß beginnen,
Schön gezacket ist der Bruch.
Doch, bevor wirs lassen rinnen,
Betet einen frommen Spruch!
 Stoßt den Zapfen aus!
 Gott bewahr das Haus.
Rauchend in des Henkels Bogen
Schießts mit feuerbraunen Wogen.

Nu vor Støbning kan begynde,
Revnen her er jævn og skjøn;
Dog før vi det lade rinde,
Holde vi andægtig Bøn!
 Lapperne herud!
 Huset skierme Gud!
Rygende i Formens Bue
Skyder den ildbrune Lue.

Nu kan Støbningen begynde;
Reen er Formen, glat og skjøn;
Men før vi det lade rinde,
Beder en andægtig Bøn:
 »Huset vogte Gud!«
 Støder Tappen ud!
Rygende den brune Lue
Strømmer gennem Formens Bue.

Chor

Wohltätig ist des Feuers Macht,
Wenn sie der Mensch bezähmt, bewacht,
Und was er bildet, was er schafft,
Das dankt er dieser Himmelskraft,
Doch furchtbar wird die Himmelskraft,
Wenn sie der Fessel sich entrafft,
Einhertritt auf der eignen Spur

Velgjørende er Ildens Magt,
Naar den er vogtet, lænkelagt;
Hvad Manden danner og formaaer,
Ved denne Himmelskraft fremstaaer;
Dog Himlens Kraft er skrækkelig,
Naar den af Lænken slider sig,
Og Datteren af frie Natur

Velgjørende er Ildens Magt,
Naar først den er i Lænker lagt,
Thi Alt, hvad Mandens Kunst formaaer,
Ved denne Himmelskraft han naaer.
Men grusomt er dens Raseri,
Naar den med Magt har sprængt sin Kjæde,
Og, som Naturens Datter, fri,

Die freie Tochter der Natur.	Er sluppen af sit trange Buur.	I egne Spor den sees at træde.
Wehe, wenn sie losgelassen	Vee da, naar den løs sig lader,	Ve os, naar sit Fængsel den forlader,
Wachsend ohne Widerstand	Boxende foruden Baand	[vers mangler]
Durch die volkbelebten Gassen	Giennem folkopfyldte Gader	Og igjennem folkopfyldte Gader
Wälzt den ungeheuren Brand!	Raser rædsomt Brandens Aand,	Vælter den uhyre Brand!
Denn die Elemente hassen	Thi hvert Element jo hader	Thi hvad Manden skabe kan
Das Gebild der Menschenhand.	Alt, hvad blev ved Mandens Haand.	Fjendske Elementer hader.
Aus der Wolke	Ned fra Skyen	Høit fra Skyen
Quillt der Segen,	Grøde qvælder;	Strømmer Regn og Frugtbarhed;
Strömt der Regen,	Regn udvælder;	[to vers i et]
Aus der Wolke, ohne Wahl,	Uden Valg mod Jord fra Sky	Høit fra Skyen
Zuckt der Strahl!	Straaler flye!	Styrte Lynets Pile ned.
Hört ihrs wimmern hoch vom Turm?	Høit fra Taarnet hører Hviin!	Hører I det hist i Taarnet knage?
Das ist Sturm!	Det er Storm!	Det er Stormene, som brage.
Rot wie Blut	Blodig rød	Blodig rød
Ist der Himmel,	Er Guds Himmel;	Hvælver sig den dunkle Himmel;
Das ist nicht des Tages Glut!	Det er ikke Dagens Glød!	Det er ikke Dagens Glød!
Welch Getümmel	Hvilken Stimmel	Hvilken Stimmel!
Straßen auf!	Gaden op!	Over Spirets Top
Dampf wallt auf!	Damp slaaer op!	Hvirvler Røgen op;
Flackernd steigt die Feuersäule,	Flagrende staaer Ildens Støtte,	Over Gadens lange Rækker
Durch der Straße lange Zeile	Som et Rovdyr gridsk paa Bytte,	Høit sig Ildkolonnen strækker;

Wächst es fort mit Windeseile,
 Kochend wie aus Ofens Rachen
 Glühn die Lüfte, Balken krachen,
 Pfosten stürzen, Fenster klirren,
 Kinder jammern, Mütter irren,
 Tiere wimmern
 Unter Trümmern,
 Alles rennet, rettet, flüchtet,
 Taghell ist die Nacht gelichtet,
 Durch der Hände lange Kette
 Um die Wette
 Fliegt der Eimer, hoch im Bogen
 Sprützen Quellen, Wasserwogen.
 Heulend kommt der Sturm geflogen,
 Der die Flamme brausend sucht.
 Prasselnd in die dürre Frucht
 Fällt sie, in des Speichers Räume,
 In der Sparren dürre Bäume,
 Und als wollte sie im Wehen
 Mit sich fort der Erde Wucht
 Reißen, in gewaltger Flucht,
 Wächst sie in des Himmels Höhen
 Rießengroß!

Huus fra Huus den sig mon flytte
 Som naar Ovnens Ildsvælg syde,
 Luften brænder, Bjælker knage,
 Stolper styrte, Vinduer klirre,
 Smaabørn jamre, Mødre irre,
 Dyret hviner
 Blandt Ruiner,
 Alle flygte, redde, stime,
 Nat er lys, som Middagstime.
 Lange Kiederad af Hænder
 Spanden sender
 Kapviis fort; Ilden over
 Sprudle Kilder, Vandets Vover.
 Stormen hyler ovenfor,
 Griber Flammen i sin Flugt;
 Spillende paa tørre Frugt
 Slaaer den ned, i Laden flammer,
 Griber Sparrers tørre Stammer,
 Og som vil den i sin Stimmel
 Rive med en Jordens Part,
 Voldsom i utæmmet Fart
 Voxer den mod høien Himmel
 Kiæmpestor!

Snel, som Vinden, frem den skyder;
 Som af Ovnens Svælg det syder;
 Luften gløder; rædsomt lyder
 [herfra afviges temmelig fra originalen]
 Glutters Jamren, Mødres Klage
 Stolper falde, Bjælker knage;
 Alting iler, frelser, flyer;
 Klar som Dagen Natten brænder,
 Og igjennem tusind Hænder
 Sprøjter Vand i Hvirvelskyer;
 I de mørkebrune Luer
 Tuder Stormen høit, og vild
 Griber den uhyre Ild;
 Suser frem i mørke Bugter,
 Falder i de tørre Frugter,
 I den kornopfyldte Lo;
 Og, som om den vilde true
 At bortrive Jordens Bold,
 Raser med utæmmet Vold,
 Den med Brag mod Himlens Bue.
 Da forstummer Mandens Raab;
 Uden Haab
 Viger han for Skjæbnens Dom;

Hoffnungslos	Søn af Jord	Kold og stum,
Weicht der Mensch der Götterstärke,	Vige maae for Guddoms Vælde,	Staaer han ørkesløs og skuer
Müßig sieht er seine Werke	Seer sit Værk med Undren hælde,	Alt sit Gods forgaae i Luer.
Und bewundernd untergehen.	Synke i kaotisk Vrimmel!	[hertil afviges temmelig fra originalen]
Leergebrannt	Der nu staae	Dynger staae
Ist die Stätte,	Nøgne Vægge,	Af Ruiner,
Wilder Stürme rauhes Bette,	Hvor sig vilde Storme lægge;	Og i Gruset Stormen hviner;
In den öden Fensterhöhlen	Fælt i øde Vindueshuler	I de øde Vindueshuler
Wohnt das Grauen,	Rædsler bygge,	Rædsel truer;
Und des Himmels Wolken schauen	Og fra høien Himmel Skyer	Og fra højen Himmel skuer
Hoch hinein.	Kige ind. —	Skyen ind.

Een Stemme; Recitativ

Einen Blick	Med et Blik	End et Blik
Nach dem Grabe	Manden skuer	Sender Manden
Seiner Habe	Did, hvor Luer	Hen til Graven,
Sendet noch der Mensch zurück –	Alt hans Gods til Bytte fik;	Hvor hans Gods i Røg forgik;
Greift fröhlich dann zum Wanderstabe,	Dog ei han for sin Bortgang gruer;	Da griber han til Vandringstaven,
Was Feuers Wut ihm auch geraubt,	Hvad Ilden og ham røvet har;	Og i hvor tung hans Lod end var,

Fire Stemmer

Ein süßer Trost ist ihm geblieben,	En salig Trøst end er tilbage;	En venlig Trøst det dog skal være,
Er zählt die Häupter seiner Lieben,	Ham blev jo Børn og kiærlig Mage;	At naar han tæller sine Kjære,

Und sieh! ihm fehlt kein teures Haupt.

Han savner ingen Dyrebar!

Af dem han Ingen mistet har.

In die Erd ists aufgenommen,
Glücklich ist die Form gefüllt,
Wirds auch schön zutage kommen,
Daß es Fleiß und Kunst vergilt?
 Wenn der Guß mißlang?
 Wenn die Form zersprang?
Ach! vielleicht, indem wir hoffen,
Hat uns Unheil schon getroffen.

Mesteren

Jordens Skjød mon det optage;
Formen fyldtes ved vor Iid;
Gier den det og skjønt tilbage,
At det lønner Kunst og Flid?
 Om vor Dont mislang?
 Formen søndersprang?
Ak! maaskee vort Haab blier skuffet;
Muligt Vanheld alt har truffet.

Alt i Jordens Skjød det flyder;
Nu er Formen fyldt med Flid;
Han kun veed, som hisset byder,
Om det lønne skal vor Iid.
 Brødre, o hvis nu
 Formen gik itu!
Men maaskee har allerede
Tungt os truffet Himlens Vrede.

Chor

Dem dunkeln Schoß der heiligen Erde
Vertrauen wir der Hände Tat,
Vertraut der Sämman seine Saat
Und hofft, daß sie entkeimen werde
Zum Segen, nach des Himmels Rat.
Noch köstlicheren Samen bergen
Wir traurend in der Erde Schoß
Und hoffen, daß er aus den Särgen
Erbühen soll zu schönern Los.
 Von dem Dome,

I Jordens Skjød vi trøstlig giemme,
Hvad ved vor Haand udvirkes kan;
Sin Sæd der glemmer Agrens Mand,
Med Haab, at den paa Himlens Stemme,
Vil opstaae af det dunkle Land.
Dog end meer kostbar Sæd vi skiule
Med Kummer dybt i Jordens Skiød,
Og haabe, at af Gravens Hule
Den spirer herligt igienfød.
 Høit i Taarnet

Hvad vi har skabt med Ild og Lue,
Vi Jordens dunkle Skjød betroe;
Til det betroer og Bonden fro
Sin Sæd, og haaber snart at skue
Velsignelsen af Støvet groe.
En bedre Sæd vi ofte dølg
Med Graad paa Kind i Gravens Fred,
Og haabe, at i Tidens Følge
Den spire maa til Salighed.
 Høit paa Taarnet

Schwer und bang,	Ængstligtrang	Vemodsfuld
Tönt die Glocke	Klokken toner	Toner Klokken
Grabgesang.	Gravens Sang;	Over Muld,
Ernst begleiten ihre Trauerschläge	Sorg bebuder os dens Klemt, som ringer	For til Maalet at ledsage
Einen Wandrer auf dem letzten Wege.	For en Vandrer, man til Hvile bringer.	Vandrereren med stille Klage.

Recitativ

Ach! die Gattin ists, die teure,	Ak! den favre Viv, den Ømme!	Ak, det er den hulde Qvinde,
Ach! es ist die treue Mutter,	Ak! den hulde Moder blegned!	Ak, det er den ømme Moder,
Die der schwarze Fürst der Schatten	Skyggers mørke Konge bortrev	Som det strænge Orkus' Harme
Wegführt aus dem Arm des Gatten,	Hende fra den elskte Mage,	River bort af Mandens Arme,
Aus der zarten Kinder Schar,	Bort fra hendes kiære Smaae,	River fra de spæde Smaa,
Die sie blühend ihm gebar,	Som hun fødte ham til Fryd,	Som hun fødte, som hun saae
Die sie an der treuen Brust	Som hun saae med Moderlyst	Voxe ved sit ømme Bryst,
Wachsen sah mit Mutterlust –	Voxe til ved omme Bryst!	Fuldt af salig Moderlyst,

Een Stemme

Ach! des Hauses zarte Bande	Ak, hans Huses skønne Kiæde	Ak, de brast, de brast, de søde
Sind gelöst auf immerdar,	Aldrig meer blier heel igjen!	Baand, som Elskov knyttet har,
Denn sie wohnt im Schattenlande,	Thi til Skyggers Land hans Glæde,	Thi hun hviler blandt de Døde,
Die des Hauses Mutter war,	Fromme Moder, vandred hen!	Hun, som Husets Moder var!
Denn es fehlt ihr treues Walten,	Bort svandt hendes Tilsyns Dage,	Ei hun sysler meer derinde;
Ihre Sorge wacht nicht mehr,	Da hun vaaged Englen liig;	Hendes Blick ei vaager meer;

An verwaister Stätte schalten
Wird die Fremde, liebeleer.

Og en Moders Pligter tage
Kolde Fremmede paa sig.

Men en kold, en fremmed Qvinde,
Glutterne med Mismod seer.

Bis die Glocke sich verkühlet,
Laßt die strenge Arbeit ruhn,
Wie im Laub der Vogel spielet,
Mag sich jeder gütlich tun.

Mesteren

Medens Klokkens Glød sig sætter,
Lad det strænge Arbeid staae!
Som i Løvet Fuglen sprætter,
Alle Mand sig hvile maae.

Medens Malmet kjøles, søger
Hvile fra det strænge Slid;
Frit, som Fugl paa Qvisten spøger,
Følge hver sin egen Iid.

Winkt der Sterne Licht,
Ledig aller Pflicht

Kommer Stjerneskin,
Gaaer Jert Arbeid ind;

Vinker Stjerneglands,
Fro til Leeg og Dands

Hört der Pursch die Vesper schlagen,
Meister muß sich immer plagen.

For en Dreng Fritimer lyde,
Mestren maa sig altid bryde.

Skynder Svenden sig saa fage;
Mester maa sig evigt plage.

Een Stemme

Munter fördert seine Schritte
Fern im wilden Forst der Wandrer
Nach der lieben Heimathütte.
Blökend ziehen
Heim die Schafe,
Und der Rinder
Breitgestirnte, glatte Scharen
Kommen brüllend,
Die gewohnten Ställe füllend.

Fro, med snare Fied, fremiler
Fiernt i vilde Skov hiin Vandrer
Til den Egn, hvor Hiemmet smiler.
Faareflokk⁴
hiemad drager,
Og Hornqvægets
Pandebrede, glatte Hiorde
Komme alle
Brølende til vante Stalde.

Muntert fjærne Vandrer iler
Did, igjennem vilde Skove,
Hvor hans lune Bolig smiler.
Brægende til kjendte Hytte
Lammet søger
Glatte Oxers tunge Skarer
[to vers i et]
Langsomt drage
Til den vante Stald tilbage.

Schwer herein	Tungt herind	Tungt man seer
Schwankt der Wagen,	Vognen svinger	Vognen svaie,
Kornbeladen,	— Kornet tvinger,	Kornbelæsset,
Bunt von Farben	Paa dets Neger	Høit sig hæver,
Auf den Garben	Gynget leger	Lystigt svæver
Liegt der Kranz,	Broget Krands;	Broget Krands.
Und das junge Volk der Schnitter	Og de unge Høstfolks Skare	Og de muntre Høstfolk ile
Fliegt zum Tanz.	Flyer til Dands.	Froe til Dands.
Markt und Straße werden stiller,	Lyst det bli'er paa Torv og Gade	Stille vorder Torv og Gade;
Um des Lichts gesellge Flamme	Om selskabelige Flamme	Rundt om Arnens muntre Lue
Sammeln sich die Hausbewohner,	Husets Folk sig fro forsamle	Husets Folk fortroligt samles,
Und das Stadttor schließt sich knarrend.	Og med Dundren Porten lukkes.	Og med Krogen Porten lukkes.
Schwarz bedeckt	Sort bedækker ⁴	Mørket dækker
Sich die Erde,	sig nu Jorden;	Jordens Flade,
Doch den sichern Bürger schreckt	Men den trygge Borger skrækker	Men den fromme Borger skrækker
Nicht die Nacht,	Natmulm ei,	Natten ei,
Die den Bösen gräßlich wecket,	Som den Onde rædsomt vækker;	Som den Onde grusomt vækker;
Denn das Auge des Gesetzes wacht.	Loven vogter ham paa hver hans Vei.	Lovens Øie vaager paa hans Vei.

To Stemmer

Heilge Ordnung, segenreiche	Høie Orden, velfædrige	Himlens Datter, hulde Orden!
Himmelstochter, die das Gleiche	Himmeldatter! som det Lige	Du hvis Haand har her paa Jorden
Frei und leicht und freudig bindet,	Fri og let og fro har bundet,	Baandet om vor Samfund vundet,

Die der Städte Bau gegründet,
 Die herein von den Gefilden
 Rief den ungeselligen Wilden,
 Eintrat in der Menschen Hütten,
 Sie gewöhnt zu sanften Sitten
 Und das teuerste der Bande
 Wob, den Trieb zum Vaterlande!

Stæders Varighed begrundet,
 Kaldet Vilde først fra Skove
 Til selskabelige Love,
 Mildnet Menneskenes Sæder,
 Aabnet Sands for ædle Glæder,
 Og med denne sammenblandet
 Kierlighed til Fødelandet.

Stolte Stæder har Du grundet,
 Kaldt den Vilde først fra Skoven.
 Lært hans Haand at føre Ploven;
 Og hvor, Himmelske! Du træder,
 Blomstrer Fred og gode Sæder;
 Ja, den ædle Ild Du tænder,
 Der for Fædrelandet brænder,

Chor

Tausend fleißge Hände regen,
 Helfen sich in munterm Bund,
 Und in feurigem Bewegen
 Werden alle Kräfte kund.
 Meister rührt sich und Geselle
 In der Freiheit heiligem Schutz.
 Jeder freut sich seiner Stelle,
 Bietet dem Verächter Trutz.
 Arbeit ist des Bürgers Zierde,
 Segen ist der Mühe Preis,
 Ehrt den König seine Würde,
 Ehret *uns* der Hände Fleiß.

Tusind travle Hænder mødes,
 Hielpes ad i munter Pagt,
 Og, mens raskt hvert Savn afbødes,
 Yttrer virksomt sig hver Kraft.
 Mesteren med Svende nyder
 Ro i Friheds Helligdom;
 Hver sig ved sin Stilling fryder,
 Og foragter haanlig Dom.
 Flid maa Borgrens Hæder være,
 Velstand lønner ham hans Iid;
 Majestæt gier Førsten Ære,
 Os ophøier Hænders Flid.

Flittigt røres tusind Hænder;
 Hammer, Plov og Meisel gaaer;
 I den travle Vrimmel kjender
 Man hvad samlet Kraft formaaer.
 Svend og Mester stræbe trygge,
 Hver ved egen Syssel fro;
 Under Frihedstræets Skygge
 Finder Kunsten Ly og Ro.
 Daad en Borgers Pryd bør være,
 Velstand Lønnen for hans Slid;
 Majestæt er Drottens Ære,
 Bondens Hæder gavnlige Flid!

Fire Stemmer

Holder Friede,
 Süße Eintracht,
 Weilet, weilet
 Freundlich über dieser Stadt!
 Möge nie der Tag erscheinen,
 Wo des rauhen Krieges Horden
 Dieses stille Tal durchtoben,
 Wo der Himmel,
 Den des Abends sanfte Röte
 Lieblich malt,
 Von der Dörfer, von der Städte
 Wildem Brande schrecklich strahlt!

Hulde Fred!
 Søde Enighed!
 Dvæler, dvæler
 Venligt over dette Sted!
 Ingentid den Dag oprinde,
 Da de fæle Krigens Horder
 Disse stille Dale hæрге!
 Da paa Himlen,⁴
 hvor vi Aftenrøden skue
 Ynderig,
 Landsbyers Flamme, Stæders Lue
 Straale vild og frygtelig.

Fred, Du Hulde!
 Søde Eendragt!
 Svæver, svæver
 Kjærligt over denne Stad!
 Aldrig, aldrig Dagen komme,
 Da de vilde Krigens Horder
 Denne stille Dal betræde,
 Da vor Himmel,
 Hvor en venlig Aftenrøde
 Straaler mild
 Skal i rædsomt Gjenskin gløde
 Af betrængte Stæders Ild!

Mesteren

Nun zerbrecht mir das Gebäude,
 Seine Absicht hats erfüllt,
 Daß sich Herz und Auge weide
 An dem wohlgelungnen Bild.
 Schwingt den Hammer, schwingt,
 Bis der Mantel springt,
 Wenn die Glock soll auferstehen,
 Muß die Form in Stücken gehen.

Nu Stilladsen sønderbryder!
 Til sin Hensigt var den stærk;
 At sig Sind og Øie fryde
 Over det vellykte Værk!
 Svinger Hamren fort!
 Dækket falde bort!
 For vi Klokken op kan bringe,
 Formen først maa sønderspringe.

Formen vil vi sønderbryde,
 Thi dens Hensigt er fuldragt,
 At vort Øje maa sig fryde
 Ved det skjønne Billeds Pragt.
 Hamrens tunge Fald
 Knuse Lerets Skal,
 Og af Gravens dunkle Rige
 Vil forklaret Klokken stige

Chor

Der Meister kann die Form zerbrechen
 Mit weiser Hand, zur rechten Zeit,
 Doch wehe, wenn in Flammenbächen
 Das glühnde Erz sich selbst befreit!
 Blindwütend mit des Donners Krachen
 Zersprengt es das geborstne Haus,
 Und wie aus offnem Höllenrachen
 Speit es Verderben zündend aus;
 Wo rohe Kräfte sinnlos walten,
 Da kann sich kein Gebild gestalten,
 Wenn sich die Völker selbst befreien,
 Da kann die Wohlfahrt nicht gedeihn.

Weh, wenn sich in dem Schoß der Städte
 Der Feuerzunder still gehäuft,
 Das Volk, zerreißend seine Kette,
 Zur Eigenhilfe schrecklich greift!
 Da zerret an der Glocke Strängen
 Der Aufruhr, daß sie heulend schallt
 Und, nur geweiht zu Friedensklängen,
 Die Losung anstimmt zur Gewalt.

En Mester kan sin Form jo brække
 Til rette Tid med kyndig Haand;
 Dog vee! naar Ertzes Flammebække
 Udflyde stridt foruden Baand.
 Blindtrasende med Tordnens Bragen
 Det sprængte Huus de sønderslaae,
 Med aabne Helvedstrubes Knagen,
 Fordærvudspyende de gaee.
 Hvor Kræfter færdes, raae og vilde,
 Der kunne sig ei Former bilde;
 Naar Folkene sig selv befrie,
 Er det med deres Vel forbi.

Vee, naar sig tyst i Landets Stæder
 Ufredens Fakkeltænder an,
 Og, søndrende de tunge Kiæder,
 Til Selvhielp reiser sig hver Mand;
 Oprørets Mænd til Klokken stime.
 Den hylér Opstand overalt.
 Og, viet til kun Fred at kime,
 Den stemmer Løsnet til Gevalt.

Kun Mesteren kan Formen brække,
 Til rette Tid, med kyndig Haand;
 Men Ve, naar selv i Flammebække
 Ildmalmen sprænger sine Baand!
 Blindt rasende med Tordenstemme
 Sit snævre Huus den knuser vild,
 Og som af Helvedsvælgets Gjemme,
 Udspyer den Rædsel, Død og Ild,
 Hvor blinde Kræfter sammenstøde,
 De skaber ei, men lægger øde;
 Hvor Folket bryder sine Baand,
 Bortviger Landets gode Aand.

O, Ve, naar midt i vore Stæder
 En lønlig Oprørsgnist er lagt!
 Da sprænger Folket sine Kjæder,
 Og søger Hjælp i egen Magt.
 I Hornet Oprørsaaenden tuder,
 Højt gjalder Klokken over Land,
 Og den, der ellers Fred bebuder
 Bebuder Borgerkrigens Brand.

Freiheit und Gleichheit! hört man schallen,
 Der ruhge Bürger greift zur Wehr,
 Die Straßen füllen sich, die Hallen,
 Und Würgerbanden ziehn umher,
 Da werden Weiber zu Hyänen
 Und treiben mit Entsetzen Scherz,
 Noch zuckend, mit des Panthers Zähnen,
 Zerreißen sie des Feindes Herz.
 Nichts Heiliges ist mehr, es lösen
 Sich alle Bande frommer Scheu,
 Der Gute räumt den Platz dem Bösen,
 Und alle Laster walten frei.
 Gefährlich ists, den Leu zu wecken,
 Verderblich ist des Tigers Zahn,
 Jedoch der schrecklichste der Schrecken,
 Das ist der Mensch in seinem Wahn.
 Weh denen, die dem Ewigblinden
 Des Lichtes Himmelsfackel leihn!
 Sie strahlt ihm nicht, sie kann nur zünden
 Und äschert Städt und Länder ein.

Freude hat mir Gott gegeben!

Frihed og Lighed Alle hylde,
 Hver rolig Borger griber Sværd,
 Trindt Gader sig og Haller fylde,
 Og Bander øve Morderfærd.
 Af Tigrens Blodtørst Qvinden brænder,
 Og Skiændselsdaad hun leger med,
 End gispende, med Panthrens Tænder
 Hun Fiendens Hierte sønderled.
 Ei Noget helligt er; de ømme
 Eendrægtighedens Aander flye;
 Den Gode maa for Nidding rømme,
 Og Laster herske uden Skye.
 En Løve farlig er at vække,
 En Tigers Tand ubændig er,
 Men skrækkeligst af alle Skrække
 Er Mennesket i vilden Færd.
 Vee dem, som Himlens Fakkeltænde,
 Og laane evigblinde Mand;
 Ei Lys for ham, kan den kun brænde,
 Og sætte Stad og Land i Brand.

Mesteren

See engang den gyldne Stierne,

»Frihed og Lighed!« Alle raabe;
 Den stille Borger drager Sværd;
 Man samler sig i tætte Hobe,
 Og rundt om gaaer en Morderhær.
 Af Ulvens Grumhed Qvinden brænder,
 Hun driver Spot med Død og Gru,
 Og slider med Hyærens Tænder
 Sin slagne Fjendes Bryst itu.
 Ei noget helligt er paa Jorden;
 Opløst' er alle fromme Baand;
 Den Onde svinger Magtens Torden,
 Og Lasten hæver høit sin Haand.
 Den Dødsens er, som Løven vækker,
 Af Tigrens Klo kom Intet frie,
 Men skrækkeligst af Alt, som skrækker,
 Er Mennesket i Raseri.
 Ve den, der Lysets Fakkeltænder
 For Pøblen, der er evigt blind!
 Den lyser ei, den voldsomt brænder,
 Og Land og Stæder styrte ind.

Se hvor den metalne Kjærne

Sehet! wie ein goldner Stern
 Aus der Hülse, blank und eben,
 Schält sich der metallne Kern.
 Von dem Helm zum Kranz
 Spielts wie Sonnenglanz,
 Auch des Wappens nette Schilder
 Loben den erfahrenen Bilder.

— Gud har Fryd forlenet mig!
 Blank og glattet Malmets Kierne
 Frem af Skallen skyder sig.
 Og fra Hielm til Krands
 Straaler Solens Glands,
 Og det nette Vaabenstykke
 Vorde vil sin Mesters Smykke.

Frem af Skallen, blank og reen,
 Straaler, som en gylden Stjerne,
 Uden Brøst og uden Meen.
 Mellem Hjælm og Krands
 Spiller Solens Glands,
 Og det nette Skjold skal bære
 Vidne til sin Kunstners Ære.

En Stemme

Herein! herein!
 Gesellen alle, schließt den Reihen,
 Daß wir die Glocke taufend weihen,
Concordia soll ihr Name sein,

Herhid, herhid!
 I Svende alle, ordner Flokken,
 At vi ved Daab indvie Klokken.
Concordia, saa den hedde skal.

Herhen! Herhen!
 I vakkre Svende, slutter Hoben,
 At vi kan vie den ved Daaben;
Concordia jeg nævner den.

Chor

Zur Eintracht, zu herzinnigem Vereine
 Versammle sie die liebende Gemeine.

Til Eendragt og til Broderskab hernelen
 Skal Klokkens Klang forsamle Menigheden!

Til stille Andagt skal den samle
 I Fred de Unge med de Gamle.

Mesteren

Und dies sei fortan ihr Beruf,
 Wozu der Meister sie erschuf!
 Hoch überm niedern Erdenleben
 Soll sie in blauem Himmelszelt

Og Mestren vil at dette skal
 Fra nu af være Klokkens Kald.
 Høit over lave Jordlivs Klynge
 Skal den i Himlens Ætherblaa

Ja, dette være nu det Kald,
 Hvortil Du blev, at højt Du skal
 Hen over lave Jordliv svæve
 I Himlens rene Æther frem,

Die Nachbarin des Donners schweben
Und grenzen an die Sternenwelt,
Soll eine Stimme sein von oben,
Wie der Gestirne helle Schar,
Die ihren Schöpfer wandelnd loben
Und führen das bekränzte Jahr.
Nur ewigen und ernsten Dingen
Sei ihr metallner Mund geweiht,
Und stündlich mit den schnellen Schwingen
Berühr im Fluge sie die Zeit,
Dem Schicksal leihe sie die Zunge,
Selbst herzlos, ohne Mitgefühl,
Begleite sie mit ihrem Schwunge
Des Lebens wechselvolles Spiel.
Und wie der Klang im Ohr vergehet,
Der mächtig tönend ihr entschallt,
So lehre sie, daß nichts bestehet,
Das alles Irdische verhallt.
Jetzo mit der Kraft des Stranges
Wiegt die Glock mir aus der Gruft,
Daß sie in das Reich des Klanges
Steige, in die Himmelsluft.

Ziehet, ziehet, hebt!

Som Tordnens nære Nabo gyng,
Og stræbe Stjerners Flug at naae.
Den som en Stemme fra det Høie,
Lig Firmamentets Stjerners Glands,
Alherrens Naades Magt ophøie,
Og flette Aarets Vexelkrands.
Kun Evighed og Alvor høre
Man lyde i metalne Mund,
Og med de snare Vinger røre
Den Tidens Flugt fra Stund til Stund.
Til Skiæbnen laane den sin Tale
— *Selv* død den Intet føler til —
Dog med sin Svingen den afmale
Jordlivets vexelfulde Spil.
Og som ei Øret Klagen binder,
Naar mægtigttonende den slaar,
Saa lære den, at Alting svinder,
At Alt, hvad jordiskt er, forgaaer.
Stramt det stærke Tougværk drager,
Hidser mig nu Klokken op,
At i Klangens Land den rager
Svæver hen mod Himlens Top.

Trækker drabelig!

Hvor Tordner deres Stemme hæve,
Og grændse nær til Stjerners Hjem.
En Røst Du være fra det Høje,
Saa reen, som klare Stjerners Klang,
Der deres Skabers Magt ophøie,
Og lede Aarets stille Gang!
Kun fromme Alvorsord vi høre,
O Klokke, fra Din Sølvemund,
Og med Dit Vingeslag berøre
Du Tidens Flugt fra Stund til Stund!
Selv manglende et følsomt Hjerte,
Du laane Skjæbnen Dine Ord,
Og følge gennem Fryd og Smerte
Vor Levnets Vexel her paa Jord!
Og som Din Tunges Lyd bortrinder
For Øret og ei høres meer,
Du lære os, at Alt forsvinder
Hvad under Solen Øiet seer!
Strammer Touget, Klokken stige
Frem til Lyset af sin Grav,
For at boe i Sangens Rige,
I det store Ætherhav!

Trækker nu med Magt!

Sie bewegt sich, schwebt,

Alt den svinger sig.

Se, det er fuldbragt!

Chor

Freude dieser Stadt bedeute,

Glæde i vor Stad den bringe,

Glæde i vor Stad den bære!

Friede sei ihr erst Geläute.

Allerførst for *Fred* den ringe.

Fred dens første Tone være!

Amen!

Generelle bemærkninger

For at opretholde et samlet indtryk har jeg angående linjeskifte og indryk fulgt J.N. Schows udgave, fra hvilken jeg har bibeholdt afsnittenes aktører. Schow gjorde sin oversættelse sangbar til Andreas Rombergs (1767-1821) musik (Op. 25), hvorfor hans oversættelse angående versfødder følger originalen mere stringent end alle de tre andre danske gendigtninger. Udgiven opførtes flere gange til Rombergs musik, således er teksten, jeg følger her, udgivet i forbindelse med det musikalske selskab *Euterpes* koncert d. 13. maj 1827. Angående kursiveringer følger jeg, hvor muligt, den tyske original.

1 Tekstgrundlag: <http://www.zeno.org/nid/20005596718>

2 Tekstgrundlag: Schow, Johannes Nicolai 1827: *Klokkesangen*, I. Irgens, Kjøbenhavn.

3 Tekstgrundlag: Schaldemose, Frederik 1842: *Digte af Friedrich v. Schiller*, A.G. Salomon's Forlag, Kjøbenhavn, s. 1-6.

4 For at følge originalen er her indsat et linjeskifte i forhold til tekstgrundlaget.